

פְּרִשְׁתְּ הַשְּׁבוּעַ: מְצוּרַע לרפואת: תהילה הדר בת אסתר

עַרְשׁ"ק ד' ניסן תשע"ד (4.4.14) כְּנִיסַת הַשֶּׁבֶת: 18:31

יְצִיאַת הַשֶּׁבֶת: 19:41

הַפְּטָרָה: "וְאַרְבַּעַת אַנְשִׁים" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"...וְצִוְהָ הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְּרִים... וְשַׁחַט אֶת הַצִּפְּרִים הָאֶחָת... וְשִׁלַּח אֶת הַצִּפְּרִים הַחֵיהָ..."

על הכתוב "וְצִוְהָ הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְּרִים", מִפְּרֵשׁ רש"י, שֶׁהֵטַעַם שְׁצִוְתָה הַתּוֹרָה עַל הַמְצוּרַע לְהִבְיֵא שְׁתֵּי צִפְּרִים לְטַהֲרָתוֹ הוּא: "לְפִי שֶׁהִנְגָּעִים בָּאִים עַל לְשׁוֹן הָרֵעַ שֶׁהוּא מַעֲשֵׂה פִּטְפוּטֵי דְבָרִים, לְפִיכֶךָ זְקוּקִים לְטַהֲרָתוֹ לְצִיפּוּרִים, שֶׁמִּפְּטָטִין תָּמִיד בְּצִפְצוּף קוֹל". אוֹלָם, לְפִי דְבַרֵי רש"י, מִתְעוֹרְרַת הַשְּׂאֵלָה, מִדּוּעַ צִוְתָה הַתּוֹרָה לְשַׁחֹט רַק צִיפּוּר אֶחָת, וְאֵילּוֹ אֶת הַצִּיפּוּר הַשְּׁנֵי מִשְׁלָחִים עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה?

על-כֵּן אֹמֵר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ: "כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם מְקַבֵּל עֲנֵשׁ עַל דִּיבּוּר פְּגוּם (=לְשׁוֹן הָרֵעַ), שֶׁלֹּא הִיָּה צָרִיךְ לְדַבֵּר – כֵּן כָּל שֶׁכֵּן שִׁיקַבֵּל עֲנֵשׁ עַל דִּיבּוּרֵי קִדְשׁ, שֶׁהִיָּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְלֹא דַבֵּר, כְּגוֹן שֶׁהִיָּה יָכוֹל לְהוֹכִיחַ אַחֵרִים – וְלֹא הוֹכִיחַ, וְשִׁתַּק".

לְפִי זֶה מְבוֹאֵר הֵיטֵב עֲנִין הַמְצוּרַע, שֶׁמִּבְיֵא שְׁתֵּי צִיפּוּרִים, כְּאֲשֶׁר אֶת הָאֶחָת שׁוֹחֲטִים, וְאֶת הַשְּׁנֵי שׁוֹלְחִים חֵיהָ: הַצִּיפּוּר שֶׁשׁוֹחֲטִים בָּאָה לְכַפֵּר עַל דְּבוּרִים בְּטָלִים, שֶׁלֹּא הִיָּה צָרִיךְ לְדַבֵּר אוֹתָם, וְלִכֵּן שׁוֹחֲטִים אוֹתָהּ – לְהוֹרוֹת עַל מְנִיעַת הַפִּטְפוּט בְּדְבָרִים בְּטָלִים. אֲבָל הַצִּיפּוּר הַשְּׁנֵי, שֶׁמִּשְׁאִירִים חֵיהָ וְשׁוֹלְחִים עַל-פְּנֵי הַשְּׂדֵה, בָּאָה לְכַפֵּר עַל זֶה שֶׁלֹּא דַבֵּר דְּבַרֵי תּוֹרָה וְתוֹכַחֹת שֶׁהִיָּה צָרִיךְ לְדַבֵּר, וְלִכֵּן מִשְׁאִירִים אוֹתָהּ בְּחַיִּים, כְּדֵי שֶׁתִּמְשִׁיךְ לְפִטְפוּט, וּבְכֵן לְהוֹרוֹת עַל הַחַיּוּב לְדַבֵּר דִּיבּוּרִים שֶׁל קְדוּשָׁה.

רוֹאִים אָנוּ כִּי מִכָּאן בָּאִים לְיַדֵּי בִיטוּי שְׁנֵי כּוֹחוֹת נִפְלְאִים שֶׁקְשׁוּרִים בְּכַח הַדִּיבּוּר – הַכַּח לְדַבֵּר מוֹל הַכַּח לְשִׁתּוֹק, וְכִפִּי שֶׁאִמֵּר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם (קֹהֶלֶת ג', ז'): "עֵת לַחֲשׁוֹת (=לְשִׁתּוֹק) וְעֵת לְדַבֵּר".

וּפְתַח וְאִמֵּר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ קוֹדֵם "עֵת לַחֲשׁוֹת", לְפָנֵי "עֵת לְדַבֵּר". שְׁכֵן, הַכַּח לַחֲשׁוֹת הוּא הַרְבֵּה יוֹתֵר קָשָׁה מִהַכַּח לְדַבֵּר. וְלֹא לְחִינָם אָמְרוּ חז"ל (יומא כג'): "הַנְּעֻלְבִּין וְאִינָן עוֹלְבִּין, שׁוֹמְעִין חֲרַפְתָּן וְאִינָן מְשִׁיבִין... עֲלֵיהֶם הַפְּתוּב אֹמֵר (שׁוֹפְטִים ה'): 'וְאֶהְבִּיו כְּצִאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ". וְעוֹד אֹמְרִים חז"ל בְּגִמְרָא (חולין פט'): "אֵין הָעוֹלָם מְתַקֵּים אֶלָּא בְּשִׁבִיל מִי שְׁבוּלָם אֶת עֲצָמוֹ בְּשַׁעַת מְרִיבָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם): 'תִּלְהָ אֶרֶץ עַל בְּלִימָה".

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף אֶת מָה שֶׁאִמֵּר יִצְחָק לִיעֶקֶב (בראשית כז, כב'): "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְהִידִים יָדֵי עֵשָׂו". וְדַרְשׁוּ חז"ל (בראשית רבה סה, כ'): "בְּשַׁעַת שֶׁהוּא (=יעֶקֶב) מְצַפְצֵף בְּקוֹלוֹ – אֵין הִידִים יָדֵי עֵשָׂו, (דְּהִינּוּ) (ש) אֵין יָדֵי עֵשָׂו שׁוֹלְטוֹת (עֲלִיו).". וְצָרִיכִים אָנוּ בִּיאֹר, מִדּוּעַ כְּתוּב: "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב" – ה"קֵל" הָרֵאשׁוֹן חֲסַר (=לֹא ו'), וְאֵילּוֹ ה"קוֹל" הַשְּׁנֵי הוּא מְלֵא?

וּפְרֵשׁ הַרַה"ג פִּינְחָס פְּרִידְמָן וְאֹמֵר: שְׂרָצָה כָּאֵן הַפְּתוּב לְרְמוֹז לָנוּ, שֶׁאִמָּנָם חָשׁוּב מְאֹד לְדַבֵּר דְּבַרֵי תּוֹרָה בְּקוֹל. אֵךְ, הַתְּנָאֵי לְכֵן הוּא, שֶׁיִּדְעַ הָאָדָם גַּם לְשִׁתּוֹק כְּשֶׁצָּרִיךְ לְשִׁתּוֹק, כִּי רַק אִזּוֹ יֵשׁ חֲשִׁיבוֹת לְדִיבּוּר שְׁלוֹ בְּדְבַרֵי תּוֹרָה וְתַפִּילָה. שְׁכֵן, אִם הָאָדָם מְדַבֵּר דִּיבּוּרִים אֲסוּרִים, הָרִי הוּא פּוֹגֵם בְּכַח דִּיבּוּרוֹ, וְאֵין עָרֵף לְדְבַרֵי הַתּוֹרָה וְהַתַּפִּילָה שְׁלוֹ. וְזֶהוּ שְׂרַמְזוֹ יִצְחָק אֲבִינוּ: "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב", דְּהִינּוּ רַק כְּשִׁישׁ לִיעֶקֶב אֶת שְׁנֵי הַכּוֹחוֹת – "הַקֵּל" הַחֲסַר (=דְּהִינּוּ, שִׁיּוֹדַע לְהַחֲסִיר אֶת הַקוֹל – כְּאֲשֶׁר צָרִיךְ לְשִׁתּוֹק) וְה"קוֹל" הַמְּלֵא (=שִׁיּוֹדַע דְּבַרֵי תּוֹרָה וְתַפִּילָה) – רַק אִזּוֹ "אֵין יָדֵי עֵשָׂו שׁוֹלְטוֹת".

וְהִנֵּה, אֶת שְׁנֵי הַכּוֹחוֹת הַמוֹפְלְאִים הַלְלוּ – לְדַבֵּר כְּשֶׁצָּרִיךְ לְדַבֵּר, וְלַחֲשׁוֹת (=לְשִׁתּוֹק) כְּאֲשֶׁר צָרִיךְ לַחֲשׁוֹת – אָנוּ רוֹאִים בְּמִיּוֹתֵד אֶצֶל אֶהֲרֹן הַכֹּהֵן. שְׁכֵן, אֶהֲרֹן, מְצַד אֶחָד הַשְּׁתַּמֵּשׁ עִם כַּח הַדִּיבּוּר כְּדֵי לְהַרְבּוֹת אַחֲוָה וְרַעוּת אֶצֶל הַבְּרִיּוֹת וּמְקַרְבֵּן לְתוֹרָה". וְאֹמְרוּ חז"ל: "כְּשֶׁהִיָּה רוֹאֵה אֶהֲרֹן שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם הַשׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה, הִיָּה הוֹלֵךְ לְאֶחָד מֵהֶם, וְאֹמֵר לוֹ: בְּנִי, רֵאֵה! חֲבֵרְךָ מְטַרֵף אֶת לְבוֹ (=מִתְבַּלְבֵּל מְרׁוּב צַעַר), וְתוֹלֵשׁ שְׁעָרוֹתַי וְצוֹעֵק: 'אוּי לִי אֵיךְ אֶשָּׂא עֵינַי אֶל חֲבֵרִי? מִתְבַּיֵּשׁ אֲנִי מִמֶּנּוּ, שֶׁאֲנִי הוּא שֶׁחֲטָאתִי לוֹ!' וְכֵן הִיָּה יוֹשֵׁב אֶצְלוֹ, עַד שֶׁמִּסִּיר קִנְיָה וְשִׁנְיָה מִלְבוֹ. אַחַר הִיָּה הוֹלֵךְ לְחֲבֵרוֹ, וּמִסְפָּר לוֹ אוֹתוֹ הַדְּבַר שֶׁסִּפֵּר לְרֵאשׁוֹן. וְכִשְׁנִפְגְּשׁוּ שְׁנֵי שׁוֹנְאִים אֶלֶּה, הָיוּ מִתְחַבְּקִים וּמְנַשְּׁקִים זֶה לְזֶה בְּאַהֲבָה רַבָּה". וְעֲלִיו אֹמֵר הַפְּתוּב (מְלָכִי ב', ו'): "תּוֹרַת אֱמֶת הִיָּתָה בְּפִיהוּ... בְּשִׁלּוֹם וּבְמִישׁוֹר הֵלֵךְ

אתי ורבים השיב מעון". ועוד אמרו חז"ל (רמב"ם על מסכת אבות א', יג): "אהרן, עליו השלום, כשהיה מרגיש באדם שתוכו רע, או שהיו מספרים לו שתוכו רע ושבידו עבירה, היה מתחיל לו לשלום, והיה מתאהב אליו, היה מרבה לספר עמו. והיה האיש ההוא מתביש בנפשו, ואומר: אוי לי! אילו היה יודע אהרן (את) צפון לבי ורע מפעלי, לא היה מתיר לעצמו להסתכל בי, כל שכן שידבר עמי. ואמנם אני אצלו בחזקת אדם כשר. לכן אני אאמת את דבריו ומחשבתו, ואהיה חוזר למוטב. ו(כך) נעשה מתלמידיו הלומדים ממנו".
הרי לנו כוחו הנפלא של אהרן, להשתמש עם כח הדיבור שלו להרבות שלום בין אדם לחברו, ובין ישראל לאביהם שבשמים.

אולם, כגדל כוחו הנפלא של אהרן הכהן בדיבור, כך גדול היה כוחו גם בשתיקתו, ולהימנע מדיבור מיותר כאשר צריך, וכפי שמעיד עליו הכתוב כאשר מתו שני בניו הקדושים, נדב ואביהוא (ויקרא י' ג): "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'... וידם אהרן", ופרש רש"י: "קבל שכר על שתיקתו, ומה שכר קבל? שנתית עמו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שתויי יין".

ויש להוסיף מה שפרש ה"צמח ה' לצבי" (שמיני וידום), על הכתוב "וידם אהרן". שכן, יש לדקדק על הכתוב "וידם". מדוע נקטה התורה בלשון "וידם", ולא בלשון "וישתק", או "ויחרש"?

ובאר ה"צמח ה' לצבי" ואמר: הנה, ידוע שהעולם מתחלק לארבעה מינים: דומם, צומח, חי ומדבר – כאשר כל מין הוא למעלה מחברו. והנה לכל שלשת המינים – צומח, חי ומדבר – יש רגש, וכל אחד מגיב לפי דרכו כאשר מפים אותו (מחקרים מעידים שאף הצומח מגיב למפות). אולם, יוצא הדופן הוא הדומם כמו העפר והאבן, שברור שאין בהם שום תגובה ורגש, והם אינם מגיבים כאשר מפים אותם.

וזהו שמעיד הכתוב על אהרן "וידם אהרן" – אהרן הכהן ירד ממדרגת מדבר, לבחינת דומם, דהינו היה כאבן דוממת, ולא הגיב על המכה שנחתה עליו (כאשר מתו שני בניו). על-כך זכה אהרן למידה כנגד מידה, שנתיתו אליו הדיבור של הקב"ה. שכן, כמו שאהרן ירד ממדרגת מדבר למדרגת דומם, כך נתעלה הוא ממדרגתו, עד למדרגת ה"מדבר" הכי גבוהה שיש, כאשר נתיחד עמו הדיבור של הקב"ה. יהי רצון שנזכה כלנו לשמור על קדושת הפה, ולהגיע למדרגת הכתוב: "עת לחשות (=לשתוק) ועת לדבר", דהינו לדבר דברי תורה ותפילה. אך גם לדעת לשתוק כשצריך לשתוק. (ע"פ "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

צריך "לנתץ" את ה"קירות" (=כוחות היצר הרע), ולצאת ולהשפיע תורה גם לאחרים העומדים בחוץ

ידוע, שכאשר האדם מדבר לשון הרע, מביא עליו הקב"ה נגעים וחולאים על גופו, וכדי לתקן את עונו צריך האדם לעסוק בתורה, כפי שכתוב (ערכין טו): "ומה תקנתו (=רפואתו) של (ה)מספר לשון הרע?... יעסוק בתורה". אולם, כאשר הקב"ה מביא נגעים על ביתו של האדם ולא על גופו, הסיבה לכך היא שאותו אדם לא פגם בלשון הרע או בגאוה. אלא להיפך, פגם הוא בעונה פסולה, שחושב לעצמו שאין הוא ראוי להשפיע לאחרים מתורתו. שכן, בכל איש ישראל טמונים כשרונות רבים והשגות בתורה, אלא שמתלבש אותו אדם בעונה פסולה, שאין בה שום ערך, ויצרו אומר לו: "מי אתה? ומה אתה שתלמד תורה, או תעסוק בגמילות חסדים?"

ולכן הקב"ה מביא נגעים על קירות הבית ולא על גופו של האדם, כדי ללמדו בכך, שצריך "לנתץ" את ה"קירות" (=כוחות היצר הרע), העומדים בדרכו, ולצאת ולהשפיע מתורתו גם לאחרים העומדים בחוץ.

וצריך לדעת, שלכל איש ישראל יש ערך ויכולת לתרום ולהשפיע לאחרים, כמו ששנינו בגמרא (קידושין ל'): "תנו רבנן: שלשה שותפין יש באדם: הקדוש ברוך הוא, ואביו, ואמו". ופרש רש"י, שאביו ואמו נותנים לאדם את הגוף, והקב"ה נופח בו את הנשמה. ולכן נמצא, שבכל אחד ואחד מישראל (יהיה מי שיהיה) טמונה נשמה טהורה, חלק אלוך ממעל, ויכול הוא להשפיע את חלק תורתו (מצד נשמתו) לאחרים.
"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"

יום אחד הופיע בביתו של רבי ישראל מסלנט אחד מ-'מחפשי החטאים' שבעיר, ולחש על און הרב, שבביתו של פלוני נעשים מעשים אשר לא יעשו, ומן הראוי להתערב מיד כדי לגדור את ה"פרצה". רבי ישראל האזין, כדרכו, בסבלנות רבה לדברי האיש, ובתום ספורו אמר לו: כידוע, מצות התורה היא לשלוח את המצרע מחוץ לכל שלשת המחנות של עם ישראל. שלוח מרוחק זה של המצרע אפשר להסביר בדרך הבאה: חז"ל אמרו במסכת ערכין (טז, עא), שמחלת הצרעת באה על האדם בעון לשון הרע. ואסור לשון הרע אינו זוקא על הפצת דברי שקר, אלא גם בגלל שמחפשים חטאים ופגמים רק אצל אחרים, וכיון שכך, אומרים לבעל לשון הרע הזה: אם אמנם אתה מומחה גדול במציאת חטאים ועונות ופשעים אצל אחרים - צא מחוץ למחנה, התבודד עם עצמך ימים רבים, וכך תוכל לחשוף ולגלות חסרונות ועונות אצלך, שאינם מועטים כלל וכלל... שבת שלום לכל בית ישראל!

נא לשמור על קדושת הגיליון!

פרשת השבוע: מצורע לרפואת: תהילה הדר בת אסתר

ערש"ק ד' ניסן תשע"ד (4.4.14) כניסת השבת: 18:31

ציאת השבת: 19:41 הפטרה: "וארבעה אנשים" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"לחדש ניסן"

ידוע ומפורסם בספרים הקדושים, שלשם הקב"ה, שם הוי"ה ברוף הוא, יש יב'(=12) צירופים שונים, המכונים כנגד יב'(=12) חודשי השנה, כאשר לכל חדש וחדש יש צירוף אחד, המיוחד לו (ראה טבלה).

ומאחר ואנו נמצאים כבר בחדש ניסן, צריכים אנו לדעת, שהצירוף של חדש ניסן הוא שם הוי"ה כסדרו, בישר ("יהוה"), והוא יוצא מהפסוק: "ישמחו השמים ותגל הארץ". והיות וצירוף חדש ניסן הוא שם הוי"ה כסדרו, על-כן הוא ראש ושרש לכל חודשי השנה, שהצירוף שלהם אינו כסדרו. ולכן, עיקר יניקתם וקבלת השפעתם של חודשי השנה הוא מצירוף של חדש ניסן, שהוא כאמור שם "יהוה" בישר.

והנה, ידוע ומפורסם, שכאשר שמו יתברך הוא בישר ("יהוה"), מורה הדבר על מידת הרחמים. ואולם, כאשר שם הוי"ה אינו בישר, כמו בשאר חודשי השנה, מורה הדבר על-כך שמידת הרחמים אינה בשלימות. ויש עוד לומר, שהצירוף של חדש ניסן (שהוא כאמור שם הוי"ה כסדרו) ("יהוה") יוצא מהפסוק "ישמחו השמים ותגל הארץ". שכן, כאשר יש שפע ורחמים בעולם, אז ישמחו העליונים בשמים, וגם התחתונים בארץ, ויאמרו בגוים ה' מלך. ועוד כתוב בספרים הקדושים, שמכיון שהצירוף של חדש ניסן הוא כסדרו ("יהוה"), על-כן הוא כאמור ראש ושרש לכל צירופי שאר חודשי השנה, ולכן נקרא ניסן "חדש האביב". שכן, אביב הוא אותיות אב-יב', דהינו, אב ושרש לכל יב'(=12) החודשים בשנה.

ענין זה מבואר בספר הקדוש "דגל מחנה אפרים" (פרשת בא), בבארו את הפתוב במדרש רבה (שמות רבה טו', יג'): "החדש הזה לכם (הוא) ראש חודשים, אמר שלמה (המלך): 'בי מלכים ימלוכו' (משלי ח'). ומבאר ה'דגל מחנה אפרים" את כונת מדרש זה בלשונו הקדושה, ואומר: "יש יב'(=12) מזלות, ו-יב'(=12) צירופי "הויה" ברוף שמו, השולטים ב-יב'(=12) חודשי השנה, ועל-ידי צירופים אלו נמשכים כל הנהגות המזלות והמלכים (=ראשי אומות העולם). וזהו 'בי' - דהינו יב'(=12) צירופים, (1) על-ידם מלכים ימלוכו, שמשם נפסק ונמשך כל המלכים כנ"ל. על-כן, חדש האביב (=חדש ניסן) הוא ראש השנה למלכים, כי בחדש ניסן (שם) הוי"ה שלו כסדר, והוא אב לכל הצירופים, שהם נולדו מן הצירוף הראשון (=יהוה), ולכן ממנה נמשך הנהגות כל המזלות. וכמו "הבעש"ט הקדוש נשמתו עזן זולה", שאמר פעם אחת בחדש ניסן לרב המגיד המפורסם מטרטשין: 'עתה העת שצריכים להתפלל, כי באחד בניסן ראש השנה למלכים, ואז נתמנו (=מתמנים) כל שרים ושלטונים (=והשליטים) שבעולם, ולעת עתה נתמנו שרים לא טובים, ועתה הוא העת להתפלל'. עד כאן שמעתי מפיו הקדוש. ונראה לי שהוא הטעם הנ"ל, כי בחדש זה... (שם) הוי"ה (הוא) כסדר (יהוה) שהוא אב לכל יב'(=12) צירופים כנ"ל".

ופדי להבין את גדל מעלת חדש ניסן, ומדוע צוה הקב"ה למנות את כל החודשים מחדש זה, יש ללמוד ממה שכתב בספר הקדוש "ברית כהונת עולם" (מאמר הסתר הסתיר פרק כו'), כי על-ידי פגם עונות ישראל, חס וחלילה, החיצונים (=כוחות הטומאה) מקבלים קצת יניקה (=שפע) משאר צירופי הוי"ה שאינם בישר. אך משם הוי"ה, שהוא בישר (הצירוף של חדש ניסן), אין להם (=לחיצונים) שום יניקה, מתמת גדל האור של שם "יהוה" בחדש זה.

על-פי הקדמה זו מבאר "ברית כהונת עולם", בדרך נפלאה את עמק ענין המן הרשע - שהפיל פור, הוא הגורל, להשמיד את כל היהודים - ואומר, ש"פור" הוא בגמטריה יא'(=11) פעמים שם "הויה". וזהו "הפיל פור", שרצה המן להיאחו ולקבל יניקה מ-יא' פעמים שמות הוי"ה של חודשי השנה, שהם לא בישר, ועל-ידי כך להתגבר על ישראל ולאבדם חלילה.

וכדי לבטל את מזימתו, אמרה אסתר למלך אחשוורוש: "בוא המלך והמן היום" - ראשי תיבות שם "הויה" בישר (=יהוה), שהוא הצירוף של חדש ניסן, כדי להמשיך מפלה להמן מצירוף שמו יתברך בישר, שבו, כאמור,

לחיצונים אין שום אחיזה. ואכן, כידוע, תלו את המן בחדש ניסן, שאז כאמור שולט שמו יתברך בישר. לפי זה מבואר היטב, מדוע דוקא בחדש ניסן יצאו ישראל ממצרים. שכן, בחדש ניסן מאיר שם "הויה" בישר, ואין לחיצונים שום יניקה ממנו, ועל-ידי כך הם נכנעים ובטלים מחמת האור הגדול שמתגלה בו. על-כן אמרו חז"ל (ראש השנה יא): "**בניסן נגאלו ובניסן** עתידין להיגאל" – כי חדש ניסן, שבו שולט שם הוי"ה בישר, הוא הזמן המתאים להכניע את אומות העולם. ומעתה גם מבוארת היטב מצות "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה" (שמות יב, ב). כי על-ידי שאנו קובעים את חדש ניסן לראש כל החודשים, הנה הפרטים והענפים נמשכים ומתבטלים כנגד השרש, ועל-ידי כך גם בשאר הצירופים אין לחיצונים שום שליטה, כי הכל הולך אחרי השרש והראש, שהוא חדש ניסן.

להלן צריפי שמות ה' של כל חדש וחדש

החודש	שם הויה	שם אהיה	שם הויה יוצא מפסוק	החודש	שם הויה	שם אהיה	שם הויה יוצא מפסוק
ניסן	יהוה	אהיה	ושמחו השמים ותגל הארץ	תשרי	והייה	יהא	ויראו אותה שול פרעה:
אייר	יהוה	אהיה	ותהלל המתהלל השכל וידוע:	חשוון	וההי	יהא	ודבש היום הזה להוה:
סיון	יהוה	אהיה	ידותיו ולצלע המשכן השנית:	כסלו	ויהיה	יהא	וירא יושב הארץ הכנעני:
תמוז	יהוה	יהא	זה איננו שוה לי:	טבת	יהוה	האיה	ליהוה אתו ונרוממה שמו:
אב	יהוה	יהא	הסכת ושמע ישראל היום:	שבט	יהוה	האיה	המר ומירנו והיה הוא:
אלול	יהוה	התא	וצדקה תהיה לנו כל:	אדר	התנו	התא	עירה ולשורקה בני אתונו:

יש לכוון את הצירוף הנכון של שם ה' כל חדש בתפילת המוסף של אותו החדש, לפני חתימת הברכה האמצעית. לדוגמא: בראש חדש ניסן, בתפילת המוסף, בברכה האמצעית אנו אומרים: "...ברוך אתה ה' מקדש ישראל", וכאן יש לכוון (=במחשבה) בצירוף הנכון של חדש ניסן, שהוא יתיה, ואח"כ חותמים "וראשי חדשים".

"כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם"

על הכתוב בפרשה (יד' לד), "כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית" פרש רש"י, בשם המדרש (ויקרא יד', לד): "בשורה היא להם (=לישראל) שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו (ה)אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים (ה)שנה שהיו ישראל במדבר, ועל-ידי הנגע (=הצרעת) נותץ הבית, ומוצאן (=איש ישראל היה מגלה את כל המטמוניות שהחביאו האמוריים בקירות הבית)". ומקור דברי רש"י הוא מדברי התנא האלקי רשב"י, המובאים במדרש (ויקרא יד', ו'): "נגע צרעת, תני ר' תיא: וכי בשורה היא להם שנגעים באים עליהם? תני רבי שמעון בן יוחאי: כיון ששמעו כנענים שישראל באים עליהם, עמדו והטמינו ממונם בבתים ובשדות. אמר הקדוש ברוך הוא: אני הבטחתי לאבותיהם שאני מכניס את בנייהם לארץ מלאה כל טוב, שנאמר (דברים ו'): 'ובתים מלאים כל טוב'. מה הקב"ה עושה? מגרה נגעים בביתו והוא סותרו (=נותץ אותו) ומצא בו סימא (=מטמוניות)".

"יתוש קדמד" (מסכת ערכין טו, עא) "על שבעה דברים הנגעים באים: על לשון הרע... על גסות רוח (=גאון ויהירות).

כותב המהרש"א: אדם שמתגאה, אומרים לו "יתוש קדמד". וגש לשאול: וכי לא מצאו הגדרה אחרת, דוקא של יתוש? ומסביר המהרש"א על-פי דברי הגמרא (גיטין נו'), המספרת שלאחר שטיטוס החריב את בית המקדש, התגאה והתפאר במעשיו הרעים והמקולקלים, וחשב עצמו "כגבור". נטל את הפרוכת ועשאה כמין שק, והכניס בה את כלי המקדש, ועלה לספינה כדי ללכת לעירו ולהשתבח במעשיו. ומספרת הגמרא: עמד עליו נחשול שבגים לטובעו. אמר טיטוס: (עפרא לפומיה) כמדומה אני שאלהיהם של אלו, אין גבורתו אלא במים. הנה, בא פרעה - טבעו (הקב"ה) במים. בא סיסרא טבעו (הקב"ה) במים. אף כאן הוא עומד עלי לטובעני במים. לכן, אם גבור הוא, יעלה ליבשה ויעשה עמי מלחמה.

יצתה בת קול ואמרה לו: רשע בן רשע, בן בנו של עשו הרשע, בריה קלה יש לי בעולמי, ויתוש שמה. עלה ליבשה ותעשה עמה מלחמה. עלה טיטוס ליבשה. בא יתוש ונכנס בחוטמו, ונקר במוחו שבע שנים. יום אחד עבר במקום שיש פחחים, הדופקים בפטיש על הפח. שמע היתוש את הרעש, והשתתק. שם טיטוס על שחדל היתוש לנקר במוחו, והיה שולח להביא נפח לביתו, שידפוק בפטיש על הפח. ומספרת הגמרא, שאם היה הפחח גוי, היו משלמים לו ארבעה זוזים. ואם היה הפחח יהודי, לא היו משלמים לו מאומה, ואומרים לו: לא מספיק שאתה רואה את שונאך טיטוס סובל, עוד תקבל כסף?! שלשים ימים עשה בן טיטוס. אבל, לאחר מכן התרגל היתוש לרעש של הפחח, וחזר להמשיך ולנקר במוחו של טיטוס. ומספרת הגמרא: תניא, אמר רבי פינחס בן ערובא: אני הייתי בין גדולי רומי, וכשמת טיטוס, פצעו את מוחו, ומצאו בו יתוש בגדל של צפור דרוור, משקל שני סלעים, וכגוזל בן שנה, משקל שני ליטרין. עד כאן דברי הגמרא. לכן, לאדם שמתגאה אומרים "יתוש קדמד". שבת שלום וחדש טוב לכל בית ישראל!

18:31 **כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת:**

לרפואת: תהילה הדר בת אסתר

פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ: מְצוּרַע

19:41 **יְצִיאַת הַשַּׁבָּת:**

ערש"ק ד' ניסן תשע"ד (4.4.14)

הַפְּטָרָה: "וְאַרְבַּעַת אַנְשִׁים" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה" (ישעיה ס', כב') (ע"פ "אורה של תורה" להרה"ק פינגס פרידמן)

על הכתוב בפְּרִשְׁת "בא": "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בְעֶצְם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל צְבָאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". אומר בעל "נזר הקדש": לכאורה, יש פֶּאן לְדַקְדָּק על הפתוב: "וַיְהִי בְעֶצְם הַיּוֹם הַזֶּה", שֶׁהוּא כְּבִיכּוֹל מִיּוֹתֵרוֹת. שֶׁהָרִי, מִסְפִּיק הֵיךְ לומר: "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה יֵצְאוּ כָּל צְבָאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". ומדוע מִפְּסִיק הַפְּסוּק בְּאַמְצַע כְּדִי לומר "וַיְהִי בְעֶצְם הַיּוֹם הַזֶּה"?

ועוד שואל בעל "נזר הקדש": הלא, כִּידוּעַ, שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם רק רד"ו(=210) שָׁנִים, וְאִיךְ אומר הפתוב "וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה"?

ובאר ענין זה בעל "נזר הקדש", ואמר: הנה, כתוב על הגאולה העתידה (ישעיה ס', כב'): "אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה". וּבְאֵרוֹ חז"ל בְּגִמְרָא (סנהדרין צח): "רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי רָמִי: כְּתִיב 'בְּעֵתָהּ' (=בְּזִמְנָהּ), וְכְתִיב 'אֲחִישָׁנָה' (=לְשׁוֹן זְרוּז). זָכוּ – 'אֲחִישָׁנָה', לֹא זָכוּ – 'בְּעֵתָהּ'. (=דְּהִינּוּ, כְּשִׁכְתּוֹב 'בְּעֵתָהּ' מְשַׁמַּע מִכָּאן, שֶׁאִם לֹא זָכוּ יִשְׂרָאֵל, תֵּהֵא הַגְּאוּלָּה בְּמוֹעֵד/בְּזִמְן הַקְּבוּעַ לָהּ מֵרֵאשִׁי. וְכְתִיב גַּם 'אֲחִישָׁנָה' – וּמִכָּאן מְשַׁמַּע שֶׁאִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ, תִּבּוֹא הַגְּאוּלָּה קוֹדֵם זִמְנָהּ הַקְּבוּעַ).

וְדַקְדָּק עַל-כֵּךְ בְּעַל "נזר הקדש", וְשָׂאֵל: מִדּוּעַ כְּתוּב "אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה"? הָרִי יוֹתֵר נֶכּוֹן לומר "אֲנִי ה' אֲחִישָׁנָה בְּעֵתָהּ". כְּלוּמַר, אִם יִזְכּוּ יִשְׂרָאֵל "אֲחִישָׁנָה" (=אֲקִדִּים אוֹתָהּ), וְאִם לֹא יִזְכּוּ – תֵּהֵי הַגְּאוּלָּה בְּעֵתָהּ (=בְּזִמְנָהּ).

כְּדִי לְבַאֵר עֲנִינָן זֶה מִקְדִּים "נזר הקדש" יסוד גדול בענין הזמנים, ואומר: הנה, אמרו חז"ל (סנהדרין קב'): "... (כתוב) (בראשית לח) 'וַיְהִי בְעֵת הַהִיא וַיֵּרֶד יְהוּדָה' – תִּנָּא מִשּׁוּמֵי דְרַבִּי יוֹסִי, עַת הִיא, מְזִמְנַת לְפִרְעָנוֹת. (וכן כתוב) (ירמיה נא'): 'בְּעֵת פְּקֻדָתָם יֵאבְדוּ' – תִּנָּא מִשּׁוּם רַבִּי יוֹסִי, עַת מְזִמְנַת לְפִרְעָנוֹת. (ואולם, כתוב) (ישעיה מט'): 'בְּעֵת רְצוֹן עֲנִיתִיךְ' – תִּנָּא מִשּׁוּם רַבִּי יוֹסִי, עַת הִיא, מְזִמְנַת לְטוֹבָה".

מְבוֹאֵר מֵהַגְּמָרָא, שֶׁיֵּשׁ זְמַנִּים שֶׁהֵם מְזוּמְנִים (=מְיוֹעְדִים), חֲלִילָהּ, לְפִרְעָנוֹת, וְלַעֲוֹמַת זֹאת יֵשׁ זְמַנִּים שֶׁהֵם מְזוּמְנִים לְטוֹבָה. לְפִי זֶה, אומר "נזר הקדש", שְׁזִמְן קֵץ הַגְּאוּלָּה הוּא זְמַן מִיּוֹחַד שֶׁל עַת רְצוֹן, שֶׁנִּקְבַּע עוֹד בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב (ישעיה מט'): "כֹּה אָמַר ה' 'בְּעֵת רְצוֹן עֲנִיתִיךְ וּבַיּוֹם יִשׁוּעָה עֲזַרְתִּיךְ'. דְּהִינּוּ, כְּאֲשֶׁר יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה, שֶׁהוּא זְמַן "עַת רְצוֹן... (ו) יוֹם יִשׁוּעָה", שֶׁנִּקְבַּע עַל-יְדֵי הַקַּב"ה, הִנֵּה "עֲנִיתִיךְ... (ו) עֲזַרְתִּיךְ" – יִגְאֵל ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת הַמֶּרֶה. וְכֵךְ מְצִינּוּ בְּגִאוּלַת מִצְרַיִם, שִׁכְתּוֹב בָּהּ: "לֵיל שְׁמַרְיָם הוּא לָהּ, לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". וּפְרָשׁוּ חז"ל (בְּגִמְרָא): "בְּנִיסָן נִגְאָלוּ, בְּנִיסָן עֲתִידִין לְהִגְאֵל. מְנַלְן (=מֵהִיכָן אָנוּ יוֹדְעִים זֹאת)? אָמַר קְרָא 'לֵיל שְׁמַרְיָם' – לֵיל הַמְּשׁוּמָר וּבֵא מְשַׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית". וְהַכּוֹנֵה הִיא, כְּפִי שִׁכְבָּר בְּאַרְנוֹ, שִׁכְבָּר מְזִמְן הַבְּרִיאָה מְשַׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, קִבַּע הַקַּב"ה אֶת הַקֵּץ שֶׁל גְּאוּלַת מִצְרַיִם, בְּעַת וּבְזִמְן הַמִּיּוֹחַד לוֹ (דְּהִינּוּ, לְאַחַר 430 שָׁנוֹת גְּלוּת). וְזֶהוּ 'לֵיל שְׁמַרְיָם' – לֵיל הַמְּשׁוּמָר מִתְחִילַת הַבְּרִיאָה.

וְאוֹלָם, לְפִי זֶה, יִפְלֵא מְאֹד, אִיךְ יִתְכַּן שֶׁהַקַּב"ה מְדַלֵּג עַל הַקֵּץ כְּדִי לְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה? הָרִי גְּאוּלַת מִצְרַיִם הִיָּתָה לְאַחַר רד"ו(=210) שָׁנִים, וְלֹא לְאַחַר 430 שָׁנָה. אִם כֵּךְ, מִסְתַּבֵּר שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם לֹא בְּעַת הַרְצוֹן הַמִּיּוֹחַד, שִׁכְבָּר נִקְבַּע בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית.

וּמְבַאֵר עֲנִינָן זֶה "נזר הקדש" ואומר: הנה, כתוב בתפילת ערבית שתקנו לנו חז"ל: "בְּרוּךְ אַתָּה ה'... אֲשֶׁר בְּדַבְּרוֹ מְעַרֵּב עַרְבִים... מְשַׁנָּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים. וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרִקִיעַ כְּרִצוֹנוֹ". וְלְכַאוּרָה יֵשׁ לְתַמוּהָ: הֲלֹא הַזְּמַן, אֵינּוּ בּוֹ מְמַשׁ. אִם כֵּךְ, אִיךְ יִתְכַּן לומר שהקב"ה "מְשַׁנָּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים"?

אֲלֵא, אומר ה"נזר הקדש", הַעֲנִינָן הוּא שֶׁיֵּשׁ לְפַעְמִים צוּרֵךְ הַשְּׁעָה לְעוֹרֵר יִשׁוּעָה וּרְחֻמִּים בְּעוֹלָם, גַּם בְּזִמְן שֶׁהוּא אֵינּוּ "עַת רְצוֹן", וְאֵינּוּ מוֹכֵן מְשַׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. עַל-כֵּן, הַקַּב"ה בְּתַבּוּנָה "מְשַׁנָּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים" –

דהיננו, מחליף את הזמן המיוחד לגאולה, ומקרבה לזמן מוקדם יותר. ולא רק זאת, אלא גם "מסדר את הכוכבים במשמרותיהם בקריע כרצונו..." – מסדר את הטבע, את הכוכבים והמזלות, כדי להקדים להביא את הזמן הזה. על-פי זה מבואר היטב הפסוק "ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה, ויהי בעצם היום הזה". כלומר, בגאולת מצרים, למרות שהיה הזמן של רד"ו (=210) שנים בגלות מצרים, מפל מקום הקדים הקב"ה את זמן הגאולה של סוף 430 השנים, והביאו ל... "עצם היום הזה" (הקדימו לזמן של רד"ו (=210) שנים).

נמצא, שלמרות שהיו רק רד"ו (=210) שנים לגלות מצרים, הרי באמת היה קץ הגאולה של 430 שנה. וזאת, מפיון שהחליף הקב"ה והביא את הזמן של "עת רצון" שנקבע בששת ימי בראשית, לכאן. וזהו שנאמר: "ליל שמרים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים". כלומר, ליל יציאת מצרים הוא באמת משומר מששת ימי בראשית, אלא שהקב"ה לקח את הזמן הזה שהיה מיוחד לגאולה, והקדימו לזמן של רד"ו (=210) שנים.

וזהו גם ביאור הפסוק: "אני ה' בעתה אחישנה". כלומר, אפילו אם הקב"ה יחיש את קץ הגאולה, מפל מקום יהיה זה גם בעתה, מפיון שהקב"ה לקח את "עת הרצון" המיוחד לגאולה העתידה, ויקדים אותו, כדי להחיש ולמהר את הגאולה. ולכן נאמר "בעתה אחישנה" – שאחיש את זמן ה' בעתה של הגאולה (במהרה בימינו, אמן).

"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"

שפינו בגמרא (ר"ה כא'): "חמישים שערי בינה/קדושה נבראו בעולם, וכלן נתנו למשה, חסר אחד (=49), שנאמר (תהילים ח', ו'): 'ותחסרהו מעט מאלהים'". וידוע שלעתיד לבוא נזכה גם לשער החמישים, כמבואר בזהר הקדוש (ח"א רס"ה מתורגם): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" מיכה ז', טו', נפלאות - נ' פלאות - שכן, חמישים (=נ') שערי בינה פתח הקב"ה כדי להוציא את ישראל ממצרים, ולכן מוזכרת יציאת מצרים בתורה חמישים פעמים, כדי לקבל החמישים שערים, וכך יהיה לעתיד לבוא, כאשר יבוא המשיח. (כפי שרומז השם "משיח" - ראשי תיבות: משיח יגלה שער חמישים)).

"וקראת לשבת ענג"

אומר ה"פרדס יוסף", בשם "עמק המלך": ידוע, על-פי המבואר בכתבי האריז"ל, כי כל מי שאינו מקים מצות ענג שבת (כמו שכתוב (ישעיה נח', יג): "וקראת לשבת ענג"), גורם להפוך את הצירוף "ענג" ל-"נגע". אבל, כל מי שמענג את השבת זוכה הוא להפוך את הצירוף "נגע" לצירוף "ענג". לכן, נמצא מכאן, שאיש ישראל, שיש לו נגע צרעת או ייסורים, הוא משום שלא קים מצות "וקראת לשבת ענג", ועל-ידי כך נהפך לו הצירוף "ענג" ל-"נגע". ולכן, העצה היעוצה היא לקים ענג שבת כראוי, כדי להפוך את ה"נגע" ל-"ענג".

בענין זה מסופר, שבנימי של ה"חפץ חיים" זצוק"ל זיע"א, היה עשיר גדול, אשר כפי עושרו וממונו, כך היו גדל צרותיו, שהתבטאו במחלות קשות, אשר פקדו את בני ביתו, עד כי כל הרופאים אמרו נואש, ולא יכלו להעלות ארוכה ומרפא לתחלואיהם. יהודי זה היה רחוק מאד מתורה ומצוות, והפעיל את עסקיו אף בשבתות כמו בימי חול רגילים. לימים, נזדמן לעשיר זה להיפגש עם סוחר גדול, שהיה ירא שמים, מדקדק במצוות, ובאותה הזדמנות ספר לו על צערו הגדול, ואמר כי כל ממונו הרב אינו שוה מאומה בזמן שכל משפחתו סובלת ייסורים קשים ומרים, וכל מיני מחלות שונות שאין להן תרופה. הסוחר הציע לו לגשת ל"חפץ חיים", ולבקש את ברכתו. אולם, העשיר, שהיה רחוק מתורה ומצוות, דחה את הצעתו, באומר: "וכי הרב הוא מלאך, שתהיה באפשרותו לשנות את הטבע?". אך הסוחר הפציר בו מאד, עד ששכנעו לגשת לצדיק. כשהגיע העשיר לביתו של ה"חפץ חיים", מיד פרץ בבכי מר, ובתוך כך ספר על הייסורים והמחלות שלו ושל בני ביתו, והתחנן בפני הרב שיואיל בטובו לברכו. אך הרב, במקום לברכו אמר לו: "תן לי את ידך". לחץ הרב את ידו של העשיר, ואמר: "לקראת שבת לכו ונלכה, כי היא מקור הברכה!". ולתמיהתו של העשיר הוסיף, ואמר: "אם ברצונך ברכה, תתחיל לשמור שבת, ואז הברכה תבוא מאליה". התנצל העשיר בפני הרב ואמר: "אדוני הרב! וכי סבור אתה שיוכל אני בקלות לשמור שבת? והרי יש תחת ידי עשרות מפעלים, שסגירתם בשבת תגרום לי הפסד של הון עצום". כשמוע הרב את דבריו, שוב לחץ את ידו, ואמר: "לקראת שבת לכו ונלכה, כי היא מקור הברכה!". העשיר לא ידע את נפשו מרוב צער, ולא היה מענה בפיו. לאחר זמן מה, כאילו התעורר ממחשבתו, ואמר: "אדוני הרב, חשבת ברגע זה על פתרון נפלא! בעוד כעשרים יום תסתים השנה הנוכחית, ואז אסכם את כל ההוצאות וההכנסות של המפעלים והחנויות שברשותי, ולאחר מכן אתחיל לשמור את השבת. אם כן, תרשה לי לחלל רק עוד שלש שבתות". כששמע הרב דברים אלו, התפרץ בבכי, ואמר: "בני! וכי חושב אתה שהשבת היא שלי, שאוכל להרשות לה לחלל אותה? השבת היא של הקב"ה, בורא כל העולמות. אם כך, כיצד אוכל לאפשר לה לחלל שלש שבתות?". התרגש העשיר מדבריו של ה"חפץ חיים", ובקול חנוק מדמעות אמר: "אדוני הרב, אילו הייתי יודע שחילול השבת כל-כך חמור, לא הייתי מחלל אפילו שבת אחת! ומקבל אני עלי בלב שלם להתחיל לשמור שבת!". רק אז ברכו הרב, ותוך זמן קצר ראה העשיר ישועות, והמחלות כלן נעלמו ממנו ומבני ביתו.

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!